

บทที่ 5

บทสรุป

การซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ เกิดจากการซ้ำของเสียงบางเสียงในภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย เสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ทำให้การซ้ำเสียงระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลังคล้องจองกัน และง่ายต่อการออกเสียง จึงเป็นที่นิยมใช้ในภาษาไทย ดังนั้นการศึกษาวิเคราะห์คำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ จึงช่วยให้ทราบถึงนิยมในการซ้ำเสียงและจัดประเภทการเสียงคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ รวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเรื่องคำซ้ำด้วย

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์คำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ สามารถจัดแสดงให้เห็นถึงความนิยมในการซ้ำเสียงของคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ดังนี้

ประเภทของคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์

1. การซ้ำเสียงที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด
2. การซ้ำเสียงที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ

จากการวิเคราะห์ความนิยมในการซ้ำเสียง ปรากฏว่า คำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์นั้น คำหนึ่งคำสามารถซ้ำหนึ่งเสียงหรือมากกว่าหนึ่งเสียงได้ โดยการซ้ำเสียงของพยางค์หน้าและพยางค์หลังจะซ้ำไม่ครบทุกเสียง จึงสามารถจัดประเภทการซ้ำเสียงของคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ โดยจัดตามประเภทการซ้ำเสียงเฉพาะหนึ่งเสียงและการซ้ำเสียงมากกว่าหนึ่งเสียง

1. การซ้ำเสียงเฉพาะหนึ่งเสียง แยกได้ดังนี้
 - 1.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะ
 - 1.1.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดียว
 - 1.1.2 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ

- 1.1.3 การซ้ำเสียงพยัญชนะท้าย
- 1.2 การซ้ำเสียงสระ
 - 1.2.1 การซ้ำเสียงสระเดี่ยว
 - 1.2.2 การซ้ำเสียงสระประสม ไม่ปรากฏคำ
- 1.3 การซ้ำเสียงวรรณยุกต์
 - 1.3.1 การซ้ำเสียงวรรณยุกต์ระดับ ไม่ปรากฏคำ
 - 1.3.2 การซ้ำเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ไม่ปรากฏคำ
- 2. การซ้ำเสียงมากกว่าหนึ่งเสียง แยกได้ดังนี้
 - 2.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะและสระ
 - 2.1.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น สระเดี่ยว
 - 2.1.2 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย สระเดี่ยว
 - 2.1.3 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น สระประสม
 - 2.1.4 การซ้ำเสียงพยัญชนะท้าย สระเดี่ยว
 - 2.1.5 การซ้ำเสียงพยัญชนะท้าย สระประสม
 - 2.2 การซ้ำเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์
 - 2.2.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น วรรณยุกต์ระดับ
 - 2.2.2 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ
 - 2.2.3 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย วรรณยุกต์ระดับ
 - 2.2.4 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ
 - 2.3 การซ้ำเสียงสระและวรรณยุกต์
 - 2.3.1 การซ้ำเสียงสระเดี่ยว วรรณยุกต์ระดับ
 - 2.3.2 การซ้ำเสียงสระเดี่ยว วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ
 - 2.3.3 การซ้ำเสียงสระประสม วรรณยุกต์ระดับ
 - 2.4 การซ้ำเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์
 - 2.4.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น สระเดี่ยว วรรณยุกต์ระดับ
 - 2.4.2 การซ้ำเสียงพยัญชนะต้น สระเดี่ยว วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ
 - 2.4.3 การซ้ำเสียงพยัญชนะท้าย สระเดี่ยว วรรณยุกต์ระดับ
 - 2.4.4 การซ้ำเสียงพยัญชนะท้าย สระเดี่ยว วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

จากคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ สามารถวิเคราะห์ความนิยมในการซ้ำเสียงได้
ดังนี้

1. การซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด

พิจารณาการซ้ำเสียงระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลังเฉพาะเสียงใดเสียงหนึ่ง เช่น
เสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ แบ่งการซ้ำออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1. การซ้ำเสียงพยัญชนะ

1.1.1 เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ปรากฏ 523 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ
เสียง /ซ/ ปรากฏ 44 คำ เสียง /ร/ ปรากฏ 43 คำ และ เสียง /อ/ ปรากฏ 40 คำ

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด 3 อันดับ
คือ เสียง /ม/ ปรากฏ 13 คำ เสียง /ท/ ปรากฏ 14 คำ และ เสียง /ป/ ปรากฏ 15 คำ

1.1.2 เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ปรากฏ 100 คำ

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ
เสียง /กร/ ปรากฏ 16 คำ เสียง /คร/ ปรากฏ 16 คำ และเสียง /คล/ ปรากฏ 16 คำ

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด 3
อันดับ คือ เสียง /ปล/ ปรากฏ 1 คำ เสียง /กว/ ปรากฏ 2 คำ และ เสียง /คว/ ปรากฏ 4
คำ

1.1.3 เสียงพยัญชนะท้าย ปรากฏ 215 คำ

เสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ เสียง /ง/
(แม่ง) ปรากฏ 60 คำ เสียง /ม/ (แม่ม) ปรากฏ 39 คำ และเสียง /ก/ (แม่มก) ปรากฏ
35 คำ

เสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด 3 อันดับ คือ
เสียง /ว/ (แม่ว) ปรากฏ 4 คำ เสียง /ย/ (แม่ย) ปรากฏ 13 คำ และเสียง /บ/ (แม่ม
กบ) ปรากฏ 18 คำ

1.2. การซ้ำเสียงสระ

1.2.1 เสียงสระเดี่ยว ปรากฏ 106 คำ

เสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ เสียง สระอะ
ปรากฏ 20 คำ เสียงสระออ ปรากฏ 14 คำและเสียงสระเออ ปรากฏ 13 คำ

เสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุด (ไม่ปรากฏการซ้ำเลย) คือ สระอี สระอิอ สระอุ สระโอะ

1.2.2 เสียงสระประสม ปรากฏ 5 คำ

เสียงสระประสมที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุดคือ เสียงสระเอือ ปรากฏ 2 คำ และเสียงสระอัว ปรากฏ 2 คำ

เสียงสระประสมที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่มี 1 คำ คือ สระเอีย

1.3 การซ้ำเสียงวรรณยุกต์

1.3.1 เสียงวรรณยุกต์ระดับ ปรากฏ 248 คำ

เสียงวรรณยุกต์ระดับที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุด คือ วรรณยุกต์เสียงสามัญ ปรากฏ 119 คำ

เสียงวรรณยุกต์ระดับที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุด คือ วรรณยุกต์เสียงตรี ปรากฏ 48 คำ

1.3.2 เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ปรากฏ 131 คำ

เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุด คือ เสียงวรรณยุกต์ โท ปรากฏ 91 คำ

เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุด คือ เสียงวรรณยุกต์ จัตวา ปรากฏ 40 คำ

2. การซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ

พิจารณากการซ้ำเสียงระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลังที่ซ้ำคุณสมบัติของเสียงบางคุณสมบัติ แบ่งการซ้ำเสียงออกเป็น 3 ประเภท คือ

2.1 การซ้ำเสียงพยัญชนะ

2.1.1 เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ปรากฏ 15 คำ แยกเป็น

การซ้ำคุณสมบัติของเสียงเฉพาะหนึ่งคุณสมบัติ ปรากฏ 8 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการเฉพาะหนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการใช้น้อยที่สุด คือ

พยางค์หน้าเสียง /ล/ พยางค์หลังเสียง /ต/ ปรากฏ 2 คำ

พยางค์หน้าเสียง /ล/ พยางค์หลังเสียง /ท/ ปรากฏ 2 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการ
เฉพาะหนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด พยางค์หน้าเสียง /พ/ พยางค์หลัง
เสียง /จ/ ปรากฏ 1 คำ

การซ้ำคุณสมบัติของเสียงมากกว่าหนึ่งคุณสมบัติ ปรากฏ 8 คำ
การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการมาก
กว่าหนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ

พยางค์หน้าเสียง /อ/ พยางค์หลังเสียง /ฮ/ ปรากฏ 2 คำ

พยางค์หน้าเสียง /อ/ พยางค์หลังเสียง /ต/ ปรากฏ 2 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการมาก
กว่าหนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด

พยางค์หน้าเสียง /จ/ พยางค์หลังเสียง /ป/ ปรากฏ 1 คำ

พยางค์หน้าเสียง /พ/ พยางค์หลัง /ต/ ปรากฏ 1 คำ

2.1.2 เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ปรากฏ 1 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่มีคุณสมบัติเหมือนกันคุณสมบัติ
ปรากฏ 1 เสียง คือ เสียงพยัญชนะ /พ/ คำว่า ผาดแผลง ซ้ำเฉพาะพยัญชนะต้นเสียงที่หนึ่ง
คือ /พ/ ส่วนเสียงที่สองไม่ซ้ำเพราะพยางค์หน้าเป็นพยัญชนะต้นเดียว พยางค์หลังเป็นพยัญชนะ
ต้นควบกล้ำ

2.1.3 เสียงพยัญชนะท้าย ปรากฏ 71 คำ

เสียงพยัญชนะท้ายที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติปรากฏความ
นิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ

พยางค์หน้าเสียง /ม/ (แม่มกม) พยางค์หลังเสียง /น/ (แม่มกน) ปรากฏ
15 คำ

พยางค์หน้าเสียง /ด/ (แม่มกต) พยางค์หลังเสียง /น/ (แม่มกน) ปรากฏ
13 คำ

พยางค์หน้าเสียง /ม/ (แม่มกม) พยางค์หลังเสียง /ง/ (แม่มกง) ปรากฏ 9 คำ
เสียงพยัญชนะท้ายที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการปรากฏความ
นิยมในการซ้ำน้อยที่สุด คือ

พยางค์หน้าเสียง /ง/ (แม่มกง) พยางค์หลังเสียง /ม/ (แม่มกม) ปรากฏ 1 คำ

พยางค์หน้าเสียง /ว/ (แม่เกอว) พยางค์หลังเสียง /ย/ (แม่เกย) ปรากฏ

1 คำ

พยางค์หน้าเสียง /ว/ (แม่เกอว) พยางค์หลังเสียง /ม/ (แม่กม) ปรากฏ 1 คำ

พยางค์หน้าเสียง /ง/ (แม่กง) พยางค์หลัง /ก/ (แม่กก) ปรากฏ 1 คำ

2.2 เสียงสระ

2.2.1 เสียงสระเดี่ยว ปรากฏ 412 คำ แยกเป็น

การซ้ำคุณสมบัติของเสียงเฉพาะหนึ่งคุณสมบัติ ปรากฏ 107 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันคุณสมบัติเฉพาะ

หนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุด คือ

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอะ ปรากฏ 19 คำ

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอา ปรากฏ 12 คำ

พยางค์หน้าเสียงสระโอ พยางค์หลังเสียงสระอา ปรากฏ 8 คำ

การซ้ำเสียงพยัญชนะต้นเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการเฉพาะ

หนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด ซึ่งปรากฏคำ 1 คำ มีดังนี้

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น หนุ่ม แน่น

พยางค์หน้าเสียงสระอี พยางค์หลังเสียงสระโอะ เช่น อึ้งอง

พยางค์หน้าเสียงสระอา พยางค์หลังเสียงสระอุ เช่น สาบสูญ

พยางค์หน้าเสียงสระออ พยางค์หลังเสียงสระเออ เช่น งอกงย

พยางค์หน้าเสียงสระอี พยางค์หลังเสียงสระโอ เช่น พิโพ

พยางค์หน้าเสียงสระโอ พยางค์หลังเสียงสระแอะ เช่น โจ่งแจ่ง

พยางค์หน้าเสียงสระอา พยางค์หลังเสียงสระเออะ เช่น ผ่าผ่อน

พยางค์หน้าเสียงสระออ พยางค์หลังเสียงสระแอะ เช่น ค้อนแคะ

พยางค์หน้าเสียงสระแอะ พยางค์หลังเสียงสระออ เช่น แซ่มซ้อย

พยางค์หน้าเสียงสระเออ พยางค์หลังเสียงสระโอะ เช่น เขยชม

พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระอุ เช่น ลิงสุ

พยางค์หน้าเสียงสระอี พยางค์หลังเสียงสระอุ เช่น ดึงดูด

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอี เช่น ดูดดึง

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอีอ เช่น ชุ่มชื่น

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอิ เช่น คลุกคลี
 พยางค์หน้าเสียงสระเออ พยางค์หลังเสียงสระอิ เช่น เย่อหยิ่ง
 พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระเออ เช่น อิ่มเอม
 การซ้ำคุณสมบัติของเสียงมากกว่าหนึ่งคุณสมบัติ ปรากฏ 301 คำ
 การซ้ำเสียงสระเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการมากกว่าหนึ่ง
 คุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำ 3 อันดับ คือ

พยางค์หน้าเสียงสระเอาะ พยางค์หลังเสียงสระเอะ ปรากฏ 31 คำ
 พยางค์หน้าเสียงสระ อุ พยางค์หลังเสียงสระอิ ปรากฏ 22 คำ
 พยางค์หน้าเสียงสระอะ พยางค์หลังเสียงสระอา ปรากฏ 21 คำ
 พยางค์หน้าเสียงสระออพยางค์หลังเสียงสระเออ ปรากฏ 21 คำ
 การซ้ำเสียงสระเดียวที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางประการมากกว่า
 หนึ่งคุณสมบัติที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุด คือ 1 คำ ดังนี้

พยางค์หน้าเสียงสระเอ พยางค์หลังเสียงสระโอ เช่น เพลิดเพลิน
 พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระอิ เช่น รี้รัก
 พยางค์หน้าเสียงสระออ พยางค์หลังเสียงสระเอาะ เช่น ขอดค้อน
 พยางค์หน้าเสียงสระเออะ พยางค์หลังเสียงสระเออ เช่น เย็นเย้อ
 พยางค์หน้าเสียงสระเออ พยางค์หลังเสียงสระเออะ เช่น เจ้อเจื้อะ
 พยางค์หน้าเสียงสระโอะ พยางค์หลังเสียงสระเอาะ เช่น จดจ้อง
 พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระเอาะ เช่น ผุดผ่อง
 พยางค์หน้าเสียงสระเอ พยางค์หลังเสียงสระเอ เช่น เหลวเหลกพยางค์
 หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระเอ เช่น วีแวว
 พยางค์หน้าเสียงสระเออ พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น เผลอเผลอ
 พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระเอ เช่น หมิ่นเหม่
 พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระเอ เช่น อิงแอบ
 พยางค์หน้าเสียงสระเอะ พยางค์หลังเสียงสระเอ เช่น เซ้งแซ
 พยางค์หน้าเสียงสระเอ พยางค์หลังเสียงสระเอะ เช่น เอ้อแอ่น
 พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระออ เช่น หลุดลอย
 พยางค์หน้าเสียงสระเอ พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น แจจั่น
 พยางค์หน้าเสียงสระอา พยางค์หลังเสียงสระเอะ เช่น งามแงะ

พยางค์หน้าเสียงสระอะ พยางค์หลังเสียงสระอิ เช่น ะริก
 พยางค์หน้าเสียงสระเออะ พยางค์หลังเสียงสระแอะ เช่น เอะอะแอะ
 พยางค์หน้าเสียงสระอี พยางค์หลังเสียงสระอา เช่น ผลิผลาม
 พยางค์หน้าเสียงสระแอะ พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น แค้นไค้
 พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น ชิงชัง

2.2.2 เสียงสระประสม ปรากฎ 67 คำ

การซ้ำเสียงสระประสมที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ แยกการซ้ำออกเป็น การซ้ำเสียงสระประสมกับสระประสม และการซ้ำเสียงสระประสมกับสระเดี่ยว

การซ้ำเสียงสระประสมกับสระประสม ปรากฎ 12 คำ

การซ้ำเสียงสระประสมกับที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมากที่สุดปรากฏเสียงเดียว คือ พยางค์หน้าเสียงสระอัว พยางค์หลังเสียงสระเอีย ปรากฎ 12 คำ

การซ้ำเสียงสระประสมกับสระเดี่ยว ปรากฎ 55 คำ

การซ้ำเสียงสระประสมกับสระเดี่ยวที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำมาก 3 อันดับ ดังนี้

พยางค์หน้าเสียงสระอะ พยางค์หลังเสียงสระเอีย ปรากฎ 15 คำ

พยางค์หน้าเสียงสระเอีย พยางค์หลังเสียงสระอา ปรากฎ 8 คำ

พยางค์หน้าเสียงสระอะ พยางค์หลังเสียงสระเอือ ปรากฎ 5 คำ

การซ้ำเสียงสระประสมกับสระเดี่ยวที่ปรากฏความนิยมในการซ้ำน้อยที่สุดซึ่งปรากฏ 1 คำ มีดังนี้

พยางค์หน้าเสียงสระอิ พยางค์หลังเสียงสระเอีย เช่น ตัวเดียว

พยางค์หน้าเสียงสระอา พยางค์หลังเสียงสระอัว เช่น จาบจวย

พยางค์หน้าเสียงสระอุ พยางค์หลังเสียงสระอัว เช่น นุ่มนวล

พยางค์หน้าเสียงสระเอือ พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น เรือรัง

พยางค์หน้าเสียงสระอัว พยางค์หลังเสียงสระอะ เช่น อวมอ้า

พยางค์หน้าเสียงสระอัว พยางค์หลังเสียงสระอุ เช่น ง่วนงุ่น

2.3 เสียงวรรณยุกต์

2.3.1 เสียงวรรณยุกต์ระดับ ปรากฎ 82 คำ

เสียงวรรณยุกต์ระดับที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ ปรากฏความนิยมในการซ้ำมาก 3 อันดับ คือ

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์เอก พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์สามัญ

ปรากฏ 36 คำ

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์ตรี พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์สามัญ

ปรากฏ 22 คำ

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์สามัญ พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์ตรี

ปรากฏ 15 คำ

เสียงวรรณยุกต์ระดับที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติที่ปรากฏ
ความนิยมในการใช้น้อยที่สุด คือ

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์เอก พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์ตรี ปรากฏ 3 คำ

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์สามัญ พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์เอก

ปรากฏ 6 คำ

2.3.2 เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ปรากฏ 5 คำ

เสียงวรรณยุกต์ระดับที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติที่ปรากฏ
ความนิยมในการใช้เสียงมากที่สุด

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์โท พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์จัตวา

ปรากฏ 4 คำ

เสียงวรรณยุกต์ระดับที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติที่ปรากฏ
ความนิยมในการใช้น้อยที่สุด

พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์จัตวา พยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์โท

ปรากฏ 1 คำ

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

ประเภทของคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์

1. การซ้ำเสียงที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด
2. การซ้ำเสียงที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ

การซ้ำเสียงที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมดของคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ สามารถซ้ำเฉพาะหนึ่งเสียง หรือมากกว่าหนึ่งเสียงก็ได้ เช่น การซ้ำเฉพาะหนึ่งเสียง สามารถซ้ำเฉพาะพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ อย่างใดอย่างหนึ่ง และการซ้ำเสียงพยางค์มากกว่าหนึ่งเสียง เช่น ระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลังสามารถซ้ำทั้งเสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ หรือซ้ำเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ (แต่ไม่ใช่การซ้ำเสียงทั้งหมด)

ตัวอย่างการซ้ำเสียงเฉพาะหนึ่งเสียง (เสียงพยัญชนะ)

ชัดเจน ปรากฏ การซ้ำเสียงเฉพาะเสียงพยัญชนะ เสียง /ค/

ตัวอย่างการซ้ำเสียงมากกว่าหนึ่งเสียง (เสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์)

จำมา ปรากฏ การซ้ำเสียงพยัญชนะท้าย เสียง /ม/ เสียงสระอะ เสียงวรรณยุกต์โท

การซ้ำเสียงไม่ว่าจะเป็นการซ้ำเสียงเฉพาะหนึ่งเสียง หรือการซ้ำเสียงมากกว่าหนึ่งเสียง ไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับความสะดวกในการออกเสียง ความสละสลวยและความคล้องจองของเสียงระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลัง

คำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์แสดงความนิยมในการซ้ำ ดังนี้

1. การซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด

การซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด ปรากฏว่าเสียงที่นิยมซ้ำมากที่สุดคือ เสียงพยัญชนะ อันดับสองคือ เสียงวรรณยุกต์ อันดับสามคือ เสียงสระ

เสียงพยัญชนะที่นิยมซ้ำมากที่สุด คือ เสียงพยัญชนะต้น ซึ่งปรากฏเสียง /ช/ การซ้ำเสียง /ช/ มากที่สุด เป็นเพราะเสียง /ช/ เกิดจากปุ่มเหงือก เนื่องจากปุ่มเหงือกเป็นที่เกิดของเสียงพยัญชนะจำนวนมากที่สุดในภาษาไทย เสียง /ช/ จึงเป็นเสียงที่นิยมมากที่สุด

เสียงพยัญชนะต้นที่นิยมน้อยที่สุด คือ เสียง /ม/ ซึ่งเป็นเสียงนาสิก เกิดจากริมฝีปากทั้งคู่ หากพิจารณาที่เกิดของเสียง จะสังเกตได้ว่าเป็นเสียงที่เกิดง่าย น่าจะมีการนำมาซ้ำกันมาก แต่ในทางกลับกัน เสียง /ม/ ที่ปรากฏเป็นพยัญชนะต้นมีน้อยมาก จึงพิจารณาคำเดี่ยวที่มีพยัญชนะต้นเสียง /ม/ ในพจนานุกรม ปรากฏคำเดี่ยวที่มีพยัญชนะต้นเสียง /ม/ ซึ่งเป็นคำนามหลายคำ เช่น มด มอน ม้า ฯลฯ ซึ่งจากการวิจัยของกฤตวรรณ บัวชู กล่าวว่า คำที่จะนำมาซ้ำกันมักเป็นคำกริยาและวิเศษณ์ ดังนั้น เสียง /ม/ ที่ปรากฏเป็นคำซ้ำเสียงจึงปรากฏน้อยคำ

เสียงพยัญชนะที่นิยมซ้ำรองจากพยัญชนะต้น คือ การซ้ำพยัญชนะท้ายเสียง /ง/ เป็นเสียงที่ซ้ำมากที่สุด เพราะพยัญชนะนาสิกนั้นเป็นพยัญชนะท้ายของพยางค์เป็นหรือคำเป็น

ทำให้ออกเสียงง่ายและรื่นหูมากกว่าคำตาย ประกอบกับพยัญชนะท้ายนาสิกเป็นพยัญชนะท้ายที่สามารถประสมคำได้หลากหลาย จึงปรากฏคำที่มีพยัญชนะท้ายนาสิกมากคำ

เสียงพยัญชนะท้ายที่นิยมน้อยที่สุด คือ เสียง /ว/ เนื่องจาก ตัวสะกดในแม่เกอว มีพยัญชนะที่เป็นพยัญชนะท้ายคำเพียง 1 ตัว คือ แม่เกอว สะกดด้วยพยัญชนะ ว และประสมคำได้น้อย จึงปรากฏคำซ้ำเสียงซึ่งมีพยัญชนะท้ายเสียง /ว/ /ย/ น้อยคำ

เสียงพยัญชนะที่นิยมซ้ำรองจากพยัญชนะท้าย คือ พยัญชนะควบกล้ำ เป็นเสียงพยัญชนะที่ปรากฏน้อยที่สุด เพราะการออกเสียงค่อนข้างจะยากกว่าการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะควบจะต้องออกเสียงพยัญชนะสองเสียงพร้อมๆ กัน จึงไม่เป็นที่นิยมในการซ้ำคำ เสียงที่ปรากฏการซ้ำมากที่สุดของพยัญชนะต้นควบกล้ำ คือ /กร/

ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด อันดับสอง คือ เสียงวรรณยุกต์ ซึ่งเสียงวรรณยุกต์เป็นเอกลักษณ์ของภาษาไทยอย่างหนึ่ง และเป็นความอัศจรรย์ในการสร้างคำ เพราะเพียงเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น จะเกิดคำใหม่ทันที เสียงที่ซ้ำมากที่สุด คือ เสียงวรรณยุกต์สามัญ เพราะ วรรณยุกต์สามัญเป็นวรรณยุกต์ระดับที่มีระดับคงที่สม่ำเสมอ ไม่เปลี่ยนระดับสูงระดับต่ำ ประกอบกับการประสมคำทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ทุกครั้ง เมื่อพิจารณาอักษร 3 หมู่ คือ อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เมื่อนำอักษรทั้ง 3 หมู่ มาประสมกับสระเสียงยาว ปรากฏว่า คำที่เกิดจากการประสมของอักษรกลางและอักษรต่ำ จะมีเสียงวรรณยุกต์สามัญ เช่น กอแก โนเน ลามปาม ส่วนคำที่เกิดจากการประสมของอักษรสูงจะมีเสียงวรรณยุกต์จัตวา เช่น ขวนขวาย เจไฉ ถมเถ เมื่อเปรียบเทียบแล้วคำที่เกิดจากอักษรกลางและอักษรต่ำ มีจำนวนมาก ดังนั้นจึงเกิดเสียงวรรณยุกต์สามัญมาก จึงทำให้เสียงวรรณยุกต์สามัญปรากฏการซ้ำมากที่สุด

ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด อันดับสาม คือ เสียงสระ เสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏการซ้ำมากที่สุด คือ เสียงสระอะ เนื่องจากสระอะปรากฏได้หลายรูป คือ ไม้ผัด รูปสระอำ ไม้มลาย ไม้ม้วน รูปสระเอา ดังนั้นจึงสามารถประสมคำได้หลายคำ เช่น ขวกไขว่ คละคล้า ผักไผ่ ใผ่ผืน ฯลฯ จึงทำให้เสียงสระอะปรากฏการซ้ำมากคำ

เสียงสระประสม ปรากฏการซ้ำน้อยมาก ดังนี้ สระเอือ สระอัว สระเอีย เนื่องจากเมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงระหว่างสระประสมกับสระเดี่ยวแล้ว จำนวนสระเดี่ยวและจำนวนของสระประสมแตกต่างกัน คือ สระเดี่ยวมีทั้งหมด 18 เสียง ส่วนสระประสมมีทั้งหมด 6 เสียง และเมื่อพิจารณาคำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์แล้ว คำที่ประสมด้วยสระประสมนั้นปรากฏ

การซ้ำเฉพาะเสียงยาว ดังนั้น จำนวนของสระที่จะมาประสมคำจึงลดเหลือเพียง 3 เสียงเท่านั้น คือ เอีย เอือ อัว เช่น เบียดเบียน เจียดเจื้อ มัวชั่ว จึงทำให้ปรากฏเสียงสระประสมน้อยคำด้วย

2. การซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ

การซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ ปรากฏเสียงที่นิยมมากที่สุด คือ เสียงสระ อันดับสอง คือ เสียงพยัญชนะ อันดับสาม คือ เสียงวรรณยุกต์ เสียงสระที่นิยมซ้ำมากที่สุดเป็นสระเดี่ยวที่ซ้ำคุณสมบัติของเสียงเฉพาะหนึ่งคุณสมบัติ ดังนี้ พยางค์หน้าเสียงสระอุและพยางค์หลังเสียงสระอะ สังเกตพยางค์หลังจะเป็นเสียงสระอะซึ่งเป็นสระกลาง ระดับต่ำ เป็นที่นิยมในการซ้ำ มีข้อสังเกต คือ ลักษณะการออกเสียงของสระระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลังจะเหมือนกัน คือ ถ้าพยางค์หน้าเป็นสระเสียงสั้น พยางค์หลังมักจะเป็นสระเสียงสั้น ตัวอย่างเช่น ชุชระ ตูต๊ะ ปูปับ ซึ่งการซ้ำเสียงสระอุ อะ จะเป็น การซ้ำเสียงจากสระหลังมายังสระหน้าเพราะเมื่อออกเสียงสระ เสียงจะผ่านลิ้นส่วนหลังก่อน จึงจะมาถึงลิ้นส่วนหน้า ทำให้เกิดความสะดวกในการออกเสียง สอดคล้องกับความคิดของพระยาอนุมานราชธน ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มการซ้ำเสียงที่เป็นไปตามการซ้ำเสียงสระหน้ากับสระหลัง

เสียงสระที่ปรากฏน้อยที่สุดมีหลายคู่ เช่น อี โอะ อา อุ ออ เออ ฯลฯ ซึ่งส่วนมากเป็นเสียงสระหน้าก่อนแล้วจึงออกเสียงสระหลัง จึงทำให้เสียงไม่สะดวกและเกิดคำซ้ำเสียงน้อยมาก คือ คู่สระละ 1 คำ เท่านั้น

เสียงสระที่นิยมซ้ำรองลงมาคือสระเดี่ยวที่ซ้ำคุณสมบัติของเสียงมากกว่าหนึ่งคุณสมบัติ มีดังนี้

พยางค์หน้าเสียงสระเอาะและพยางค์หลังเสียงสระเอะ

พยางค์หน้าเสียงสระอุและพยางค์หลังเสียงสระอิ

พยางค์หน้าเสียงสระอะและพยางค์หลังเสียงสระอา

สังเกตสระเอาะ แอะ สระอุ อิ เป็นการซ้ำเสียงสระที่มีระดับเดียวกัน มักออกเสียงสระหลังก่อนแล้วจึงตามด้วยสระหน้า จะออกเสียงได้ง่าย ดังที่จันศรี สุปัญญากร และ เรียม ศรีทองเพชร ที่ได้ให้เหตุผลไว้ว่าการประสมสระของคำซ้ำเสียงมักเป็นสระที่เกิดใกล้เคียงกัน มักเป็นสระหน้ากับสระหลัง เนื่องจากเวลาออกเสียง ถ้าออกเสียงจากสระหลังไปหน้าจะสะดวกกว่าออกเสียงจากสระหน้าไปหลังหรือหลังซ้ำกัน การทำเสียงต่างกันนี้เป็นไปตามธรรมชาติ เรียกว่าการผลักดันของเสียง เมื่อเกิดการผลักดันของเสียงจากลิ้นส่วนหลังซึ่งอยู่ด้านในสุดออกมาถึงลิ้นส่วนหน้าที่อยู่ด้านนอก ทำให้ออกเสียงได้ง่ายและสะดวก เนื่องจากการออกเสียงสระย่อมผ่าน

จากด้านในมาด้านนอก จึงทำให้การออกเสียงเป็นไปตามธรรมชาติ ส่วนเสียงสระอะ อา นั้นเป็นเสียงสระที่เกิดจากตำแหน่งและระดับลิ้นส่วนเดียวกัน จึงออกเสียงง่ายเสมือนเป็นสระเดียวกัน เพียงเปลี่ยนลักษณะการออกเสียงเป็นเสียงยาวเท่านั้น ประกอบกับสระอะ อา สามารถประสมกับพยัญชนะได้หลายเสียง จึงทำให้เกิดคำได้มาก และส่งผลให้เกิดคำใหม่ได้มากเช่นกัน ดังนั้น สระอะ อา จึงเป็นที่นิยมในการซ้ำมาก ดังที่กมล การกุศล ได้จัดไว้ในกลุ่ม คำซ้ำที่ต่างกันที่สระซึ่งเกิดในที่เดียวกันแต่ออกเสียงสั้นยาวต่างกัน

เสียงสระที่นิยมซ้ำน้อยที่สุด คือ เสียงสระประสม ซึ่งเสียงสระประสมที่ซ้ำบางคุณสมบัติระหว่างพยางค์หน้ากับพยางค์หลังนั้นปรากฏเพียงพยางค์หน้าสระอัวและพยางค์หลังสระเอีย เท่านั้น อาจเป็นเพราะสระประสมออกเสียงยากกว่าสระเดี่ยว คือต้องผ่านกระบวนการออกเสียงเลื่อนจากสระระดับสูงเลื่อนมายังสระระดับต่ำ นอกจากนี้สระประสมยังสามารถซ้ำกับสระเดี่ยวได้อีก ดังนี้

พยางค์หน้าเสียงสระอะและพยางค์หลังสระเอีย

พยางค์หน้าเสียงสระเอียและพยางค์หลังเสียงสระอะ

พยางค์หน้าเสียงสระอะและพยางค์หลังเสียงสระเอีย

พยางค์หน้าเสียงสระอะและพยางค์หลังเสียงสระอัว

สังเกตได้ว่า คำซ้ำแต่ละคำปรากฏสระอะ อา ทุกคำ อาจเป็นเพราะสระประสมเกิดจากสระระดับสูงเลื่อนลงมายังสระอะ อา ดังนั้น สระอะ อา จึงจัดเป็นส่วนที่ทำให้เกิดเสียงสระประสมได้ การซ้ำสระประสมกับสระอะ อา จึงปรากฏมากกว่าสระอื่น

ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ อันดับสอง คือ เสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะที่นิยมซ้ำมากที่สุด คือ พยัญชนะท้าย เช่น พยางค์หน้าเสียง /ด/ และพยางค์หลังเสียง /น/ ซึ่งเสียง /ด/ และ /น/ เป็นเสียงพยัญชนะวรรคเดียวกัน และ เสียง /น/ เป็นเสียงนาสิกท้ายวรรค ซึ่งเป็นพยางค์เป็น ทำให้เกิดความสมดุล เพราะพยางค์หน้าเป็นพยางค์ตาย จึงเป็นที่นิยมในการซ้ำคำ สอดคล้องกับพระยาอนุมานราชธน ซึ่งจัดอยู่ในพวกคำคู่ที่แปลงเสียงตัวสะกด เป็นเสียงอนนาสิกในวรรค

เสียงพยัญชนะที่นิยมซ้ำรองจากพยัญชนะท้าย คือ เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว คือ พยางค์หน้าเสียง /ล/ และพยางค์หลังเสียง /ต/ พยางค์หน้าเสียง /ล/ และพยางค์หลังเสียง /ท/ สังเกตพยัญชนะต้นของพยางค์หลังปรากฏเสียงหยุดทุกคำ แสดงว่าการซ้ำพยัญชนะต้นนิยมใช้เสียงหยุดในพยางค์หลัง

เสียงพยัญชนะที่ซ้ำน้อยที่สุด คือ เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ อาจเป็นเพราะเสียงควบกล้ำออกเสียงลำบากกว่าเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว จึงปรากฏการซ้ำน้อยมาก

ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ อันดับสาม คือ เสียงวรรณยุกต์

คำที่นิยมในการซ้ำเสียงวรรณยุกต์ระดับ มีดังนี้ พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์เอกและพยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์สามัญ สังเกตได้ว่าแต่ละคำที่ปรากฏการซ้ำนั้นจะมีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งที่เป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ เพราะพยัญชนะที่เป็นอักษรกลางและอักษรต่ำประสมสระเสียงยาวทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์สามัญ ซึ่งอักษรกลางและอักษรต่ำประสมสระเสียงยาวทำให้เกิดวรรณยุกต์สามัญ ซึ่งอักษรกลางและอักษรต่ำในภาษาไทยรวมกัน ปรากฏพยัญชนะ 33 ตัว ซึ่งมีจำนวนมากกว่าคำของพยัญชนะทั้งหมด จึงทำให้เสียงวรรณยุกต์สามัญปรากฏมากไปด้วย

คำที่นิยมในการซ้ำวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ปรากฏเพียงลักษณะเดียว คือ พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์และพยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์จัตวา ปรากฏ 4 คำเท่านั้น คือ บั๊ป อแผ้ว ลุ่มหลง ลุ่มเสียง พยางค์หน้าเสียงวรรณยุกต์จัตวาและพยางค์หลังเสียงวรรณยุกต์โท ปรากฏ 1 คำ คือ หน้อยแน่ เป็นเพราะเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมีกระบวนการเกิดคำน้อย เช่น เกิดจากอักษรสูงประสมกับสระเสียงยาว ซึ่งมีเพียง 11 เสียงเท่านั้น จึงเกิดคำได้น้อยกว่าวรรณยุกต์สามัญ

ความนิยมในการซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์นั้น แยกได้ดังนี้

1. ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกัน ปรากฏการซ้ำเสียงพยัญชนะมากที่สุด
2. ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ ปรากฏการซ้ำเสียงสระมากที่สุด

จากข้อสรุปข้างต้นสามารถตอบสมมติฐานได้ คือ สมมติฐานก่อนการวิเคราะห์ตั้งไว้ว่า ความนิยมในการซ้ำน่าจะซ้ำเสียงสระมากที่สุด ผลปรากฏว่า ความนิยมในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด คือ เสียงพยัญชนะ การซ้ำเสียงสระนิยมซ้ำมากที่สุดในการซ้ำเสียงของพยางค์ที่มีคุณสมบัติเหมือนกันบางคุณสมบัติ คือ เสียงสระ

ข้อเสนอแนะ

คำซ้ำเป็นวิธีสร้างคำใหม่ที่ใช้กันมากในภาษาไทย ดังนั้น การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำซ้ำ จึงนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ผู้วิจัยเสนอแนวทางการวิจัยต่อเนื่องในการวิเคราะห์คำซ้ำดังนี้

1. การศึกษาวิเคราะห์คำซ้ำเสียงบางส่วนแบบสองพยางค์ จากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ.2542
2. การศึกษาวิเคราะห์คำซ้ำเสียงบางส่วนเกี่ยวกับพยางค์ปิด พยางค์เปิด
3. การศึกษาวิเคราะห์คำซ้ำเสียงบางส่วนที่มากกว่าสองพยางค์ เพื่อศึกษาลักษณะการซ้ำของคำ
4. การวิเคราะห์คำซ้ำเสียงบางส่วน ที่ปรากฏในภาษาไทยนอกพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ.2542

